

ældremagten. Det er rigtigt, at man paa dette Omraade skal gaa overordentlig varsomt frem; her rører man ved noget af det helligste hos et Menneske. Hvordan Forældrene end ere, hvordan end deres Forhold er overfor Børnene, saa er der dog en Forbindelse mellem Forældre og Børn, der er saa stærk, som man ikke finder den i noget andet Forhold. Her bør man gaa varsomt frem, deri er jeg enig med den ærede Taler, og her bør man sikre sig, saa vidt det er muligt at sikre sig gennem Lovgivning paa dette Omraade. Jeg ser ogsaa, at dette Lovforslag tager et saadant Hensyn, og jeg ser et stort Gode deri, at man efter det vil faa Værgeraad, som ikke straks kunne gaa hen og fratage Forældremyndigheden, men skulle begynde med en Advarsel, naar Omstændighederne tale derfor. Det er noget, man stadig støder paa, den ene Gang efter den anden, at der er Børn, som ere stillede paa en saadan Maade, at de virkelig burde tages fra Forældrene. Der er Forældre, som ere løse og slappe i Karaktererne, saa at de kunde trænge til, at der var nogen, som kom paa en virkelig imødekommende Maade og opmuntrede dem til at tage sig sammen og opdrage deres Børn paa en sund og fornuftig Maade. Her synes jeg, at Værgeraadet vil have sin overordentlig store Betydning, idet det kan gaa til Forældrene og tale med dem om de Forpligtelser, der paahvile dem overfor Børnene. Vi have for Øjeblikket ingen Myndighed, som kan paatage sig dette, saaledes som det vil kunne ske i Henhold til det Lovforslag, vi her behandle. At vi faa noget saadant gennem denne Lov, anser jeg for et stort Gode. Jeg synes ogsaa, at naar der i Raadet sidder en Underdommer, der er med til at undersøge Sagen, og denne, efter at Værgeraadet har givet sin Mening, kommer til Overværgeraadet, saa maa man kunne gaa ud fra, at Afgørelsen træffes af Mænd, som baade have Forstand paa disse Ting og ere udrustede med en saadan Myndighed, at de ville være i Stand til at foretage, hvad der behøres, uden at man behøver at være bange for, at der her vil ske noget som helst Overgreb. Jeg synes i det hele taget, at saaledes som Ordningen er her, er man i høj Grad sikret.

I det andet Ting har Ordføreren jo givet en fyldig og klar Redegørelse for, hvorledes Børnehjemssagen i det hele taget har udviklet sig gennem Tiderne. Der er gjort Rede for, hvordan Stemningen mere og mere sluttede sig om denne store og for Samfundet saa betydningsfulde Sag,

saa at det blev nødvendigt i sin Tid at nedsætte en Kommission, der var sammensat af Mænd, om hvilke man nok kan sige, at de paa dette Omraade vare sagkyndige, hvilken Kommission jo afgav en Betænkning og udarbejdede Forslag. Vi have ogsaa her i dette høje Ting i sin Tid forhandlet med hinanden om Forslag, der dog ikke naaede at komme videre end til Udvalgsbehandling. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette, men blot pege paa, at siden den Tid, da Kommissionen behandlede denne store Sag, er der foregaaet en stærk Udvikling med Hensyn til at tage sig af disse værgeløse og hjælpeløse Børn. Der er gjort et overordentlig stort Arbejde, som man kan glæde sig over, og som Staten jo ogsaa har anerkendt, idet der gives ikke saa ringe Støtte til Hjælp til Opdragelseshjem, til Børnehjem og til Foreninger, der i Særdeleshed tage sig af disse Børn. Der er udenfor dette Ting overfor en Del af Rigsdagens Medlemmer paastaaet, at naar det gjaldt om at bevilge Penge til Svin, Heste og Køer, ja, saa var man villig til at lukke Statskassen op, men naar det gjaldt om at give noget til fattige Børns Opdragelse, saa lukkede man for Statskassen. Naar vedkommende har fremsat denne Paastand, har han, om han end er nok saa sprænglærd, talt om noget, som han ikke vidste Rede paa. Saa vidt jeg ved, har Rigsdagen, saa længe jeg har siddet i Rigsdagen, aldrig nogen Sinde nægtet, hvad der er blevet forlangt til saadanne Børns Opdragelse, som vi her tale om, og det viser sig jo ogsaa, at vi have omtrent 40 Børnehjem og Opdragelsesanstalter her i Landet, som faa Understøttelse af Statskassen. — Nu er der ogsaa sagt: Ja, man har jo nok givet noget, men der er en stor Klasse Børn, man i Særdeleshed skulde tage Sigte paa, nemlig dem, der ville blive de mest farlige Individer for Samfundet, dersom de faa Lov til at gaa deres egne Veje; dem er der ikke blevet gjort noget for. Det har man hørt den ene Gang efter den anden. Heller ikke dette er Tilfældet, der er gjort meget. Af de Børnehjem, man har her i Landet i Øjeblikket, er der ikke mindre end 11, der tage sig af de saakaldte vanskelige Børn. Der er af den foregaaende Taler nævnt Flakkebjerg og Landerupgaard, det er i Almindelighed vanskelige Børn, de have der. Jeg kender ikke meget til disse to Opdragelsesanstalters Virksomhed, men derimod kender jeg noget til de andre. Foruden de to nævnte, er der Bøggildgaard, Himmelbjerggaarden